

Містер Доларсон припав до «святого місця»...

... і ...

... сталося «стандартне чудо».

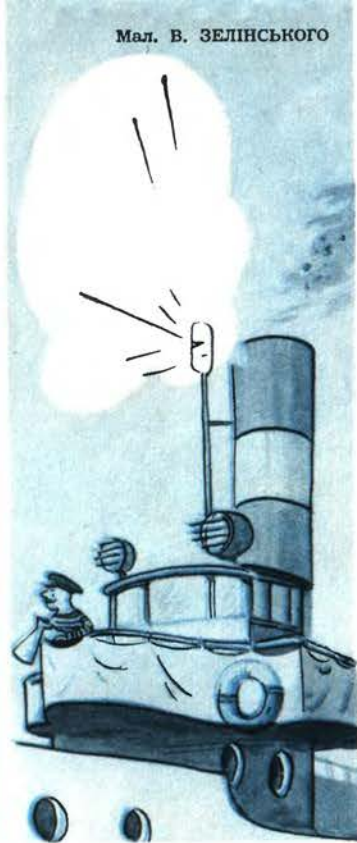
ПЕРЕЩЬ

№ 7 РІК ВИДАННЯ XVII

ЦІНА 1 КРБ.

КИЇВ, КВІТЕНЬ 1957

Лунають весняні голоси...

А цей і голосу не подає.

ГОСТИННИЙ КОМІРНИК

Хто в колгосп наш завітає,
Чи проїздом, чи там справа,
Вже комірника питає,
Бо про нього всюди слава.

Бо на диво він гостинний,
Повечерять вас примусить.
Дасть яєчні, дасть свинини,
З вами вип'є і закусить.

Все безплатно. А на ранок
Він, людина чемна й чула,
Жінці скаже, щоб сніданок
Вам в газетку загорнула.

Та воно ж і двір примітний,
Як хазяїну годиться.
Дім новий, далеко видний,
— Шифер, цегла, черепиця.

Обгороджено тинами
Сад, город, хлівні великі,
На подвір'ї табунами
Ходять кури та індки.

Як приїжджих він частує!
Сало, масло, помідори...
А витрати компенсує
Із колгоспної комори.

Ледь кінчився тиждень — свіжий
Оформляє він рахунок.
Ночував, мовляв, приїжджий,
І везе з комори клунок.

В двір собі везе колгоспний
Білий хліб і сало свіже.
А свого і в високоосній
Рік ні крихти вам не вріже.

Поговорюють у хатах:
«Ох, діло! Уміє жити!»
І дивуються в бригадах:
«Не впіймається, скажи ти!»

Це ж бо диво в нашій віці:
Двір — фортеця, дім, як вулик...
Ви пильніше придивіться,
Може, це новий куркулник?

Петро ДОРОШКО

БАКАЛЕЙНИК І К°

— Ви бездара, Боря! — вигукнув Яків Михайлович Бакалейник.

— Не по суті! — самовпевнено заперечив Борис Йосипович Кантерман. — Уже випущено біля тисячі пар, заготовлено матеріалів...

— До біса ваше «випущено, заготовлено»!.. А вам відомо, що про нас уже поговорюють у місті?

— Ясно, — повільно промовив Кантерман. — Доведеться переключатися на периферію. Давайте поміркуємо...

Поки наші герої мізкують, зробимо, як кажуть, невеликий екскурс.

Вважається, що Яків Михайлович Бакалейник — будівельник. Чимало вже організацій він залишав за «власним» і не власним бажанням. Проте Яків Михайлович ніколи не горює, бо він давно вже протоптав стежку до Міністерства будівництва вугільних підприємств України, він знає, що там сидять жалісливі дяді, які завжди простягнуть йому руку допомоги. Останній раз якась рука поставила Бакалейника на місце головного інженера житлово-монтажного управління.

З чого почав Бакалейник свою діяльність на новому місці? З першого ж кроку він виявив ініціативу і поставив вимогу, щоб його... послали в командировку до Москви. Начальник управління т. Фомін запитав головніша, які невідкладні справи женуть його в командировку.

— У Москву за піснями їздять, — жваво відповів Бакалейник. — Я теж хочу поповнити свій репертуар.

— Поїхав за оліфою, — відповідав Фомін, коли його запитували, куди ж це так блискавично зник головний інженер. — А заодно Яків Михайлович прихопить дещо з передового досвіду.

У Москві, на Павелецькому вокзалі, Бакалейника помпезно зустрічала гамірлива група людей. Після зустрічі усі поїхали в одному напрямку: Третій лінійний провулок, № 12, кв. 3. Тут почалася бурхлива нарада.

Після довгих дебатів заключне слово взяв Бакалейник.

— Коротше кажучи, готуйтесь до поїздки в Донбас, — сказав він, рубаючи рукою повітря. — Ти, Борисе Йосиповичу, — глава підприємства, Новопрутський візьме на свої плечі тягар завгоспа, та й усім іншим знайдеться робота.

Після цього утрясли питання про робочу силу, виготовлення фальшивих накладних, написали листи до своїх людей у Харків, Іваново, Ярославль, щоб вони відвантажували гуму, каучук, клей, лак, бязь.

Уладнавши всі організаційні питання, весела компанія взяла курс на Донбас.

Головний інженер розповів про набутий досвід лише Фоміну та начальникові 11-го Макіївського будівельно-монтажного управління Дубравіну.

— А тепер треба оформити, — сказав він, — організацію підсобного цеху для виробництва гумового взуття. Знаю, що не дозволяється. Дурниці! А може, нас ще й похвалять за ініціативу. Ви, Дубравіні, допоможете нам поставити обладнання. І баста!

Ось так у будівельній організації з'явився на світ (прихований від світу) цех по виробництву гумового взуття.

Не будемо описувати виробничих буднів будівельно-взуттєвого цеху. Скажемо лише, що тут раціоналізаторська думка багато чого досягла. Навіть бухгалтерії нема. Вона непотрібна. Гроші усім виплачує уже відомий нам Кантерман з власної кишені. І ніхто не скаржиться.

Нам пощастило прослідкувати маршрут однієї автомашини з виробами так званого підсобного цеху будівельного управління. Він проліг до магазинів № 89 та № 90 Сталінського міськпромторгу. Ми бачили гумові вироби московсько-донецьких кустарів. На них стоїть штамп «1-й сорт».

Коллектив підприємців працює з піднесенням. Ще б пак! На складі цеху лежить 11 тонн сирого гуми, тонна каучуку, багато клею, лаку. Гірше було з запасом бязі. Спасибі, керівник облпромпостачу Орликівський виручив: видав підпільним кустарям три тисячі метрів тканини. Так що є коло чого руки гріти!

Сподіваємось, що органи державного контролю кінцець-кінцем нагріють добре ще й чуби заповзятим шахраям з «шайки-бакалейки».

Валентин БІЛОУСОВ.

Море сміється...

У славному місті Жданові багатьох дивує: чого це раптом почало сміятися завжди серйозне, а часом навіть і грізне Азовське море?

Виявляється — є на те причина, і навіть вельми поважна. Уперше море зайшлося сміхом, коли на морському березі, перед входом до Будинку відпочинку вугільників з'явилися якісь люди, зняли стару вівіску і замість неї почепили нову: «Оздоровчий табір шахтарської молоді».

Це було саме тоді, коли за постановою уряду всі відомчі санаторії та будинки відпочинку передавалися органам охорони здоров'я.

— А нам і передавати нічого, — заявили керівники Міністерства вугільної промисловості. — Можете нам повірити...

Солідним людям, розуміється, повірили.

А море засміялося вдруге. Засміялося тоді, коли припекло літне сонечко, і солідні люди запакували чемодани, посадили на машини своїх дружин, тещ, дідусів і бабусь і повезли їх на оздоровлення до «Оздоровчого табору шахтарської молоді». Ні дідусів, ні бабусь ця нова вівіска не здивувала, як, до речі, не дивувала і стара, що висіла донедавна. Вони знали, що привезли їх на літні дачі. На цих дачах, прихованих за вівіскою «Будинок відпочинку», колись відпочивали сім'ї керівних працівників комбінату «Сталінвугілля». З ліквідацією комбінату «дачі» перейшли до Міністерства вугільної промисловості, а тому деякі працівники міцно вхопилися за них руками і ногами.

Коли довелося міняти вівіску, щоб «урятувати» дачі, міністерство навіть і на таке пішло: воно дозволило розмістити на дачній території табір молоді.

Чотири місяці в цьому затишному куточку відпочивала молодь, а потім... все пішло по-старому.

По-старому цим мальовничим куточком неповідливо володіють міністерські дачники. По-старому службу по охороні дач несуть чотири адміністративно-технічні працівники, одержуючи за це гроші з державної каси.

І по-старому, всім на сміх, висить на цих дачах фальшива вівіска.

Сміх і гріх!

Ф. ВИВАГА.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Як у вас — благополучно з охороною фруктових дерев?
— Як бачите, і миша не пробіжить.

ПРЕУВАЖИТЕЛІ

(БАЙКА)

— Товариші, я вас всіх зібрав сюди. Щоб вирішити питання раз і назавжди: Нема проходу нам до водопою — Каміння та рови, накидано гілляк.

Ведмідь аж лапи звів над головою і так заляк.

(До жесту килишоногий був мастак!)

— Я покладаюся на досвід ваш і вміння — Кому доручимо прибрати каміння?..

Сопуть Олені, мнуться Кабани, В Лиски раптом зуби заболіли, Єнот присів, не дишуть Барани, Зайців в куток темніший пересіли — Хто хочеш, тільки б не вони! Каміння та рови?.. Нехай їм грець! І раптом — ніби в спеку вітерець — Басок Осла до звірів донесло:

— Дамо Кротові перевагу в справі — Це ж хліб його, його це ремесло. — А хай тобі! Нарешті пронесли! І мнуться вгору лапи — ліві й праві.

...Минуло місяців із два. Роботи — строк. І знов Ведмідь скликає звірів під дубок.

— Нема проходу нам до водопою.

Дарма призначили Крота, —

Хитає косопалий головою, —

У нього сила, бач, не та.

Я покладаюся на досвід ваш і вміння —

Кому доручимо прибрати каміння?..

І знов сопуть Олені, мнуться Кабани,

У Лиски колька вдарила в живіт,

Єнот присів, не дишуть Барани,

В Зайців між вух пробився піт —

Хто хочеш, тільки б не вони!

І бас ослиний знову рушить тишу;

— Призначимо сіреньку Мишу...

Ви кажете — герої вам такі знайомі?

Ще б пак!

Іх списано у вашому завкомі.

м. Харків.

В. ЛАГОЗА.

ТАМ, ДЕ «ОЙ, І ДОРОГИ Ж!..»

Мал. С. САМУМА

Районний всюдихід.

Ісцати ТАК ІХАТИ

Бути чи не бути? Іхати чи не іхати? Агафія Петрівна Милаш довго не міркувала над цією проблемою.

Ще б пак! Хиберна доля поклала перед нею на стіл курортну путівку і скомандувала: «Паняй!» Путівку, якої вона ні в кого не просила і за яку не заплатила й ламаного шеляга! Чого ж тут ще міркувати? Того ж вечора Агафія Петрівна виїхала на курорт до Слов'янська.

А сталося це так.

14 квітня минулого року загальні збори членів колгоспу ім. Шевченка, Городищенського району на Черкащині, обговорили заяву інваліда Вітчизняної війни, колгоспника Олексія Петровича Милаша про видачу йому грошової допомоги на придбання курортної путівки. Збори ухвалили: як одному з краших колгоспників, надати О. П. Милашу путівку безкоштовно, за рахунок колгоспу.

Сказано — зроблено. 26 травня правління колгоспу переказало Українській курортній конторі гроші за путівку. Водночас у Київ помандрувала поштою і картка санаторно-курортного відбору, в якій точно було зазначено прізвище, ім'я та по батькові особи, що їде на курорт, вік, стать, діагноз і т. д.

У курортній конторі працюють люди дуже перетомлені, перевантажені. Цікавитись деталями їм ніколи. На конверті, в який запечатали путівку і всі документи на ім'я О. П. Милаша, перетомлена рука якогось дядька з курортної контори поквалливо вивела: «Городище, А. П. Милаш». Ні словників, ні інших орфографічних довідників в Українській курортній конторі не водяться, і через те тут, звичайно, не могли встановити, з якої саме літери пишеться на Україні ім'я Олексій...

Сумлінні городищенські поштарі вручили конверт в руки Милашу. Правда, не «О. П.» і навіть не «А. П.», а якумсь «М. С.»

Той «М. С.», пригадавши, що в нього у Києві є дружина «А. П.», негайно ж переслав путівку назад до столиці.

Так Агафія Петрівна Милаш зовсім несподівано одержала путівку на курорт. І поїхала! І відпочила!

Історія, як бачимо, досить заплутана. В усякому разі, начальник Української курортної контори т. Саєнко і досі не може розібратися в ній.

З колгоспу запитують: коли ж, нарешті, О. П. Милаш одержить свою путівку? А т. Саєнко нічого певного на це відповісти не може. Колгоспники обурюються: яким чином замість чоловіка на курорт могла поїхати жінка, яка до того ж нічого спільного з колгоспом не має? На якій підставі її прийняли в Слов'янську? І для чого, кінець кінцем, існують картки санаторно-курортного відбору? Але т. Саєнко соромливо мовчить...

Може, Міністерство охорони здоров'я відповість на всі ці питання і за одним заходом встановить діагноз тієї хвороби, що призвела працівників курортної контори до таких незвичайних ускладнень з путівкою.

Є. САЛАМАТОВ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

В деяких їдальнях, з вини безтурботних працівників громадського харчування, не вистачає ложок, виделок.
(З листів до редакції).

— Добре було гоголівському Пацюкові: вареники йому самі у рот стрибали...

Н
І
П
Р
О
Й
Т
И
!

«Переходячи вулицю — подивись ліворуч, а потім праворуч». Забудьте про це золоте правило, якщо доля занесе вас у місто Дніпропетровськ. Тут треба дивитися (і дуже пильно!) у всі боки та ще й під ноги.

На перехрестях вулиць стоять скляні кулі з написом «Перехід». Спробуйте побачити їх вночі, як вони не світяться. Давно вже стоять оті «сліпі» кулі, чимало з них уже й побито.

Понад десять років тому встановили світлофори, але забули підвести до них спеціальну електролінію. Пізніше якийсь мудрець підключив світлофори до загальної міської електромережі, яка дає струм лише вночі. Отже, вдень і світлофори «сліпі» — не моргають.

На центральному проспекті є сквер — тому світлофори стоять по обох його боках. Діють вони — кожен по собі. Якщо світлофор на лівому боці скверу

каже — «можна», то на правому сигналізує — «заборовено».

Чи ж дивно, що в місті часто виникають «бійки»: трамваї б'ють по автомашинах (і навпаки), а машини по пішоходах?

Читач запитає: «А навіщо ж дивитися під ноги?»

А на те, щоб не впасти у рівчак. Вулиці перекопують, кому тільки заманеться. Рови не засипаються роками. Спробуйте проїхати чи пройти, скажімо, по вул. Краснозаводській. А вона ж не одна така.

Дніпропетровським міськкомунгоспом керує т. Феркель Ф. З. За його життя ми спокійні — він вулицями міста не ходить. А давно пора йому вийти та й подивитися ліворуч, а потім праворуч, а потім у всі боки та ще й під ноги. Багато чого він побачив би.

ТРУДЯГИ...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Іване Івановичу, може, пограємо в шахи?..
— З радістю, мені ж однаково робити нічого.

ЗА ЧИЄЮ ГОЛОВОЮ?

Вони не знають, що таке відпочинок. Вдень і вночі, ранком і ввечері їх ганяють, взад — вперед, взад—вперед...

Всім ясно, що з них знушаються, а вони, бідолашні, мовчать.

Мовчать — бо говорити не вміють.

А якби вони, поштові вагони приміських поїздів Сокальського, Брестського і Ягодинського напрямів голос мали, то так би залемтували, що не тільки на Ковельському залізничному відділку, а й в управлінні Львівської залізниці їх почули б.

— Навіщо, — спитали б поштові вагони, — залізничники нас ганяють в дорогу навіть тоді, коли ми нічим не завантажені? Адже ж протягом доби ми тільки у два рейси вирушаємо з поштою, а потім возимо... повітря. Кому це вигідно? Невже після того, як ми пошту привезли, нас не можна одчепити від приміських поїздів?

Але вагони, як відомо, говорити не вміють. Вони в мовчазній покірності продовжують день і ніч безцільно бігати на приміських магістралях Ковельського залізничного відділку. Дивлячись на цих німих великомучеників, люди іноді запитують:

— За чиєю ж це головою колесам нема покою?

Відповіді щось не чути...

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Ніхто так не дбає про розвиток водного спорту, як виконком Запорізької міської Ради. Він хоче навчити плавати всіх домашніх господарок, незалежно від віку і стану здоров'я. Цей сміливий задум передбачається здійснити досить оригінально...

Минуло якихось п'ять років з того часу, коли за рішенням міської Ради у робітничому селищі Зелений Яр було відкрито новий ринок. Спорудження і впорядкування його коштувало більше мільйона карбованців. І от, наче грім з ясного неба, нове рішення: негайно перенести ринок у зовсім протилежний бік міста, до Дніпра, в район так званої Кривої Бухти. Тимчасом територію, де вирішено розмістити ринок, повесни заливає вода.

Невідомо, чи вдасться залучити всіх домашніх господарок до занять водним спортом. Але самі працівники міськради в деяких питаннях явно плавають.

Л. ВІТКІНА,

начальник відділу колгоспної торгівлі обласного управління торгівлі.

ОРІЄНТАЦІЯ НА НАЩАДКІВ

Від міста Антонини до станції дев'ять кілометрів. Перед війною тут почали споруджувати шосе. Проклали чотири кілометри. Перешкодила війна.

У 1947 році відновили будівництво. За 10 років прокладено 1,5 кілометра. За цей час село Антонини виросло в місто. За цей же час змінилося чотири завідувачі районного шляхового відділу.

Був завідувачем Гарячий, він гарячково будував собі дім, але до роботи ставився дуже холодно; був завідувачем Бойко, який дуже бойко діяв у буфетах, а не на будівництві шляху.

Тепер шляховий відділ зміцнили. Вже три роки очолює його т. Кушнір, але про будівництво шосе він каже так:

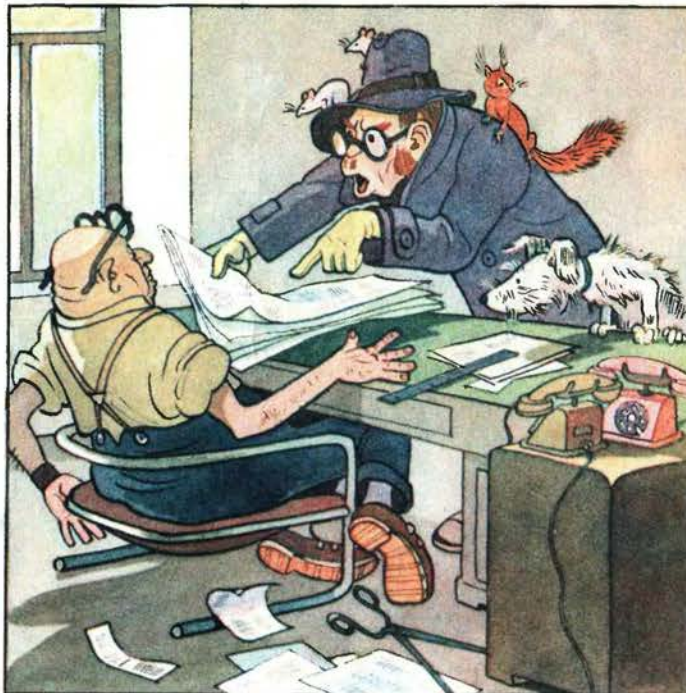
— Вистачить для нас і для потомства нашого...

Учні — ровесники цієї будови — підрхували, що якщо і далі будівництво дороги м. Антонини — ст. Антонини буде проводитись такими темпами, то на цій посаді до пенсії дослужиться не тільки т. Кушнір, не старий ще чоловік, а й його наступник.

В. ТЕРНОВИЙ.

м. Антонини,
Хмельницької області.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— У вашій газеті сенатора Маккарті назвали ослом, так я протестую!..

— А ви хто такий? Родич?

— Я член товариства захисту тварин.

СВИНЯ З ПЕЧАТКОЮ

Ще донедавна між Сергієм Пилиповичем Бонятовським і Петром Івановичем Дробиком були найщиріше дружні взаємини. Петро Іванович частенько запрошував Сергія Пилиповича до ковбасного цеху, щоб той, як голова райспоживспілки, оцінив критичним оком його роботу на ниві ковбасної. А Сергій Пилипович в свою чергу на кожних зборах працівників споживчої кооперації не забував згадати добрим словом Дробика.

Та ось неждано-негадано між ними чорна кішка пробігла. А всьому причиною ота капловуха свиня, що рік безтурботно порохувала в хліві підсобного господарства райспоживспілки, а потім здихати почала.

Бонятовський наказав дорізати свиню і відвезти Дробіку в цех на ковбасу.

— Без дозволу ветлікаря цю свиню я не прийму, — заперечив Дробик.

— Приймеш. Я — голова!

— А я завідуючий!

Того дня свинячу тушу забрали з цеху. Де вона три дні мандрувала — невідомо. Та коли на четвертий день її знову привезли в цех, на ній вже стояла розпливчаста ветеринарна печатка.

— Роби швидше ковбасу, чуєш?! — стукнув кулаком об стіл Сергій Пилипович. — Свиня з печаткою!

— До лампочки ваша печатка! — вигукнув Дробик, — вона фальшива...

— Ах так... — люто насупив брови Бонятовський. — Ігноруєш мене?..

— Що ти хочеш цим сказати? — вже на «ти» перейшов і Дробик.

— Те, що ти шахрай і злодій! Ковбаси з телятини видаєш за свинячі, — тупотів ногами Сергій Пилипович. — Кожного разу ревізори накривають тебе з «лишком», тобто вкраденим м'ясом й салом. У мене є акти.

Але не мовчав і Петро Іванович.

— А ти? Ти хуліган і п'яниця!.. Серед темної ночі на хуторі Ангеліївка в хаті колгоспниці Катерини Зайло побив двері, переполохав малих дітей.

І почав Дробик виказувати. Нагадав про те, як Бонятовський ввглився п'яний у буфет чайної і побив там скляни вивіски. Коли ж буфетниця Феня Борова намагалась вгамувати бундючного голову, він її звільнив з роботи. Нагадав і про заготівника Ручку. Про того Ручку, який прокрався в райзаготконторі і потрапив... не під суд, а під тепле крильце Бонятовського. Та вже за перший місяць роботи скороспечений заготівник скомбінував у власну кишеню понад три тисячі карбованців з грошей, відпущених на закупку худоби.

Чи довго б ще тривала ця перепалка, — важко сказати. У ковбасний цех несподівано завітала санітарна комісія.

— Що це у вас за посніла туша?.. — запитали члени комісії.

— То... та ото, — зам'явся Дробик, — Сергій Пилипович наказує з дорізаної свині ковбасу робити.

— Ковбасу?! — жахнулися члени комісії і негайно облили гасом свинячу тушу та й відправили на скотомогильник.

На цьому і можна б закінчити. Але читач запитає: а як же з Сергієм Пилиповичем і Петром Івановичем, чи їх хоч пожурили за такі витівки?

Скажемо правду — ні в першого, ні в другого і волосок з голови не впаде. А жаль!

М. ЛАТИШЕВ.

м. Олесько,
Львівської області.

Мал. О. КОЗИОРЕНКА

У КАМ'ЯНУ ЕПОХУ

— А чого той чоловік собі житла за камінь не буде?
— А він чекає, коли йому з центра цеглу привезуть.

В ЧОТИРИ РЯДОЧКИ

Гей, чому гудуть музики
І «Ура!» лунає в нас?
Агроном на поле вийшов
В цьому році перший раз.

На роботу в поле йду
Тільки мама з татом.
Доня дома, бо вона —
Доня з атестатом.

Бригадир найкраще спить
В стиглому горіщі.
Через це у нас горох
Не зібрав й досі.

А. КРЕМІНЬ.

с. Вільшани,
Закарпатської області.

в ОДНОМУ КЛУБІ

Лист фокстроту на банці
Витинає Федька.
Ой, набрав же, оквашив,
Як та гірка рідька!

МЕТАМОРФОЗА

Як до дда — Кіля кволла,
Стогне, витігаться.

с. Вільшани,
Чернівецької області.

А чому раділюю —
Мчить, аж спотикається.

ВЧЕНИЙ

— Диплом, питаєте? Аякже, є!
Ось він! — Витач! Я учений!
А лише так він прізвище своє:
«Дмитро Симеонич Паченій».

Р. ПОПОВИЧ.

м. Кировоград.

Вже кілька років, як і мій,
Він же торгує в магазині,
І хоч маючу мал зарплату,
Та збудував велику хату.

Іван КУТЕНЬ.

м. Вільшани,
Чернівецької області.

Халуга ввечір з давніх вір,
Що на вазі дає папір.
Отож за тиждень цілу тонну
Продав з цукерками картою.

Мал. БЕ-ША

ОПЕРАТИВНЕ КЕРІВНИЦТВО

— Ну, ні пуху, ні пера!

Микола БІЛКУН

ПАРОДИЯ

(ПОДРОЖНІ ПОТАТКИ)

Отже, прощай, Киє! Наша блакитна «Победа» мчить в аеропорт. Встанне махнути ми рукою телевізійній вежі, золотий бані Софії, ресторану «Динамо» і приміщенню літ-фонду. Попереду тисячі кілометрів Європи! Деякі країни, десятки міст!

А поки що за вікном «Победи» біжать знайомі київські краєвиди: нові будинки і магазини, парки, сквери, антомобілі, студенти, троллейбуси, мільйонери, робітники, кіоски, пенсії, есери, перукарні і таке інше.

В ресторані аеропорту ми з академиком Абодайвасом з'їли по шпінцелю і пішли по площі «Жигульського». З'їли і зітхнули, не скоро доведеться їсти київські шпінцелі. Чим-то нас нагодуєть в Парижі?

Стало трохи сумно.

І от ми в літаку. Мені дісталось місце біля вікна. Яка удача!

Буду вести спостереження з повітря і все записувати в

блокнот. Головне — думати не треба. Дивись і пиши. Неодмінно надрукують. Дорожні нотатки газети й журналі друкуєть навипередки.

Летимо. Гудуть мотори. Бортофіантка (чи як там вона) ромонить «Боржом». Благодаті! Дивлюсь униз. (Пігодинні тому ми піднялись в повітря). Засякнені поля і села Радянської України. Вину колгоспників дружно проводять роздільно зібраним сину (чи затримують його, притуду подивлюсь в календарі) і уявлять собі, що коли летіти на висоті 400—500 метрів, то люди зверху здаються завбільшки з олівців, а кої, як конешята. А як піднялись ще вище, то люди відновидно теж зменшувуться, і кої вже стають схожими не на конешята, а на мишенят. Насправді вони звичайні, це тільки зверху так здається. А як спуститись нижче, то кої знову стануть такі, як конешята, а люди такі, як олівці. Хто літав, той знає.

Прилетів у Прагу. Прага дуже схожа на ту Прагу, яку показують у кінохроніці і малюють на поштових листівках.

Одиним словом, злата Прага. У ресторани аеропорту ми їли сосиски, кнедлики і їли півчеське пиво. «Це дуже смачно!» — авторитетно заявив академик Абодайвас. Я подивився з ним, і ми більше не літали за київськими шпінцелями.

І знову ми в повітрі. Прозовую махнути вгору, не пропускаяючи нічого, бо від Києва до Праги я не надивився навіть на газетний шпінцель.

Вину засякнені поля, ліси, міста і села народно-демократичної Чехословаччини. Вину ходять чехи і словаки. Зверху вони здаються завбільшки з олівців.

Летимо собі й летимо. Мотори собі гудуть, а ми собі летимо. Аж два мотори у нашого літака. Це значить, що і на літмосі, і на правому крилі є по мотору. І обидва гудуть. А ми летимо.

І от уже під нами Париж!

Скористався нагодою і зроблю невеличкий екскурс в історію і географію. Париж — це столиця Франції. Париж розташований на річці Сени. На одному березі і на другому. А за береза на березі мости перешивує. І по мостах ходять люди (парижани), їздять автомобілі та інші міські транспорт. У Парижі проживає понад кілька мільйонів населення.

Живуть там багаті, бідні і дуже бідні. Багаті живуть багаті, бідні — бідно, а дуже бідні — дуже бідно. Багаті ескують, тутіть бідних і дуже бідних, в результаті чого мають змогу жити багаті. У Парижі жило й працювало безліч Людовиків. Останньому з них відрубали голову, як такому, що з своїми обов'язками не справлявся. Жили тут Лафонтен, Мопсан та ще безліч різних історичних і не дуже історичних осіб.

І от ми з академиком Абодайвасом ходимо по Елісейським

поллях, по Монмартру, по Великим бульварам і знайомимось з столицею Франції.

Будинки, магазини, парки, сквери, автомобілі, студенти, троллейбуси, кабаре, кіоски, проститутки, перукарні і таке інше.

Французького колориту не відчувається. Хіба що тільки Ейфелева вежа та Собор Паризької богоматери, а то все більше реклами «Пійте Кока-Колу» та «Купуйте новийномі панчохи». Ейфелева вежа — залізана і висока, а Собор Паризької богоматери — кам'яний і красивий.

На вулицях багато автобусів, троллейбусів, легковиків і важких автомобілів. Між іншим, у Парижі, як і в нас у Києві, сідають в автобус через задні двері, а виходять через передні. Ми з академиком Абодайвасом кілька хвилин захоплено спостерігали, як працюють паризькі світлофори. Не погано у них виходить. До речі, машини в Парижі не сигналять так само, як і в нас у Києві. Абодайвас проголосив і запропонував мені зайти в який-небудь ресторанчик. Я подумав і погодився. Нам подали рагу з кролика і консоме з паштетом, а також паштуку бургундського. І я, і академик Абодайвас прийшли до паштучої калорії.

Потім ми знову гуляли по бульварам, і я, зайшовши в паризький універмаг, купив блокнот і рожеві підтяжки. Все це мені загоріло в білосніжній папір, переїздивши блакитною стрічкою з банником. До речі, наш продавчик з Подолу і Бессарабії ввечір повертисся у своїх паризьких колет вчеплюючі і спиритисі.

Прожилиши в Парижі кілька днів, і помітив, що ті парижани,

які їздять на новеньких «Робіс ролісах» і «Б'юїках», пикають і одягнені значно краще за тих парижан, які їздять в автобусах і троллейбусах.

Французи дуже цікавились нашою культурою і, зокрема, поезією. Коли якоюсь готелю, де ми жили, дізналися, що я поет, вона притиснула праву руку до накрохмаленого фарушка і схильовано сказала:

— О, месьєр!

Я був сповнений гордощами за нашу поезію і з задоволенням почеронив.

А тимчасом дні минають, і нам пора розлучитись з містом, при якому певний пролетарський поет сказав, що «яні би жив і помер у Парижі, якщо не було такої землі — Москва».

(Здається так, шитую по пам'яті). Прощай, Париж! Прощайте, Великі бульвари і Елісейські поля! Прощай, Сена, з усіма своїми мостами! Прощайте, Ейфелева вежа і Собор Паризької богоматери! Прощайте, рагу з кролика і консоме з паштетом! Прощай, нещодам дичино-показю, яку так зворушили той факт, що я поет!

Знову аеропорт. Знову літак. Знову гудуть мотори. Два мотори. На літмосі крилі і на правому. Мотори гудуть, а ми летимо. Додому, додому! У гостях добре, а дома краще, — як каже народна мудрість.

Здрастуй, Киє! Здрастуйте, телевізійна вежа і золочена баня Софії! Здрастуйте, ресторан «Динамо» і літфонд! Здрастуйте, київські шпінцелі і «українська з перцем»! Здрастуй ти, рідкає, що обома руками вхописи за мої подорожні нотатки!

м. Вінниць.

ДОРОГІЯ ПЕРЧЕ!

Визнаємо самокритично: ми спласували — хоч, здається, і непогано працювали. Колектив нашої Колодівської МТС зововоє друге місце в області по врожайності зернових культур, одержав перехідний Червоний прапор обкому КП України і об'єднанкою за піднесення тааринництва.

Добре працює останній день тракторної бригади № 2 т. Юрківського. Вирішили ми преміювати її мотоциклом. Замислилося лише купити його.

Звернулися за допомогою до Міністерства торгівлі, Міністерство написало листа Укоопспільні, а вона зобов'язала Тернопільську обласно-виконспільну і Скалатську райсповиспільну продати нам мотоцикл. Писани було чимало і до того вона тривала, а насліддя не дала.

Довідались ми, що на базу райсповиспільної прибув мотоцикл «ІЖ-49». Зразу ж звернулися до голови правління т. Коляди: «Виконайте, моваля, розпорядження, відпустіть нам мотоцикля, а він: — А ви металопом здадні!

Трактористи зібравли три тонни лому. Ми, як і радні нам Коляда, переклали через Держбанк гроші райсповиспільні. І вхопили... облизали. Мотоцикл «ІЖ-49» покотив десь у невідомому напрямку.

Оту ми й спласували, бо ж не сподівалися, що Коляда такий хитро-ушій чоловік.

Нагадує йому Перче, що хитрощами він довго не проживе і далеко від нас! Навіть на мотоциклі.

ФЕДАН, директор МТС.
ХЛУС, секретар парторганізації.

Тернопільська область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Торік ти опублікував на своїй обкладинці великий портрет халуги. Глянули робітники Делатинського лісозаводу на цей портрет і зразу ж загомоніли: «Та це ж наш Федір Григорович. Як виканіанить!»

Федір Григорович Карпенко, директор Делатинського лісозаводу, від намальованого тобою портрета відрізняється хіба що тим, що у нього не дві довгі руки, а три.

Колі Федора Григоровича Карпенка спіймали, як кажуть, на гарчому, коли виявилися, що він цілком вагоном продає приватним особам державні дошки, — керівництво тресту «Львівмобельдеревпром» вирішило знати його з роботи. Іншого, можливо, за це і зняли б, тільки як не Карпенка. У Карпенка, як запевняють, є рука у міністерства, і вона це рука, його виручила: залишила халугу порякувати на старому місці.

Тобі, Перче, у Києві ближче до Міністерства паперової фабрики обробної промисловості УРСР. Зайшов би туди, позайомився б з якоюсь рукою, що вртувала Ф. Г. Карпенка від заслуженої карни, і він ввнес б, до речі, скільки ти вона триватиме у нас цього жарту.

Невже доти, доти не дадуть по всіх твоїх руках!

В. ВАСИЛЕНКО

Станіславська область.

— Що вже там не кажи, а з сівбою у нас самі тобі затяжимо.

Мал. Л. КАПЛАН

... ізраїльські агресори ...

... і їхні американські покровителі.

ДЖО УОЛЛЕС

Канадський письменник.

Приснився мені якийсь сон, а здається, неначе воно й насправді було... Снилось мені, що потрапив я до величезного залу, ось як оцей, а в ньому повно людей, куди більше, ніж на сьогоднішньому вечорі — людей різних національностей. З усіх кінців залу чути було суперечки, якісь незгоди, долинали злі голоси, люди скося поглядали один на одного.

— Канада — це наша країна, — сказав англієць. — Ми завоювали її!

— Ще до того, як ви прийшли в Канаду, — заперечив француз, — ми вже тут обробляли землю й користувалися її благами.

Італієць презирливо глянув на англійця й сказав:

— Коли ви, як дикуни, розмальовували себе блакитною фарбою й танцювали навколо дерева, ми вже були цивілізовані.

Грек глянув на італійця й промовив:

— То що? А звідки ви дістали цивілізацію? Ви теж були варварами, доки на світі не з'явилися Афіни.

Ця суперечка, може, тривала б ще дуже довго, коли б не заговорив канадський тубілець — індієць:

— По суті ми всі тут, у Канаді, іноземці, з тою тільки різницею, що я уже забув, звідки приїхав сюди.

«Юкрейнієн Кенедієн».
Переклад з англійської.

Майк КУІН

ДВА ФІЛОСОФИ

(СУЧАСНА ПРИТЧА)

Десь серед Тихого океану на не-населеному острові влаштувались працювати на маяку два філософи. Острів був безлюдний, на ньому стояв лише один будиночок.

Після висадки на берег філософи з своїм багажем попрямували до будиночка.

Філософії у тих філософів були різні.

— Це безлюдне, забуте богом місце, — сказав один із них дорогою, — але я переконаний, що моя філософія допоможе мені пристосуватись до нього. Треба тільки відповідно себе настроїти і з часом я привичаюся до всього.

— Місце й справді безлюдне, — відповів другий філософ, — але я переконаний, що ми зможемо зручно влаштуватись тут.

Так розмовляючи, філософи увійшли в будиночок. Оглядаючи його, зайшли до спальні.

— Нене моя! — вигукнув один. — Та тут, мабуть, жили якісь карлики...

І справді, ліжка, що стояли тут, були такі маленькі, що на них навряд чи змогла б лягти й дитина.

— Ми безумовно повинні переробити ці ліжка, — сказав перший філософ. — Інакше ми ніколи до них не пристосуємось.

Другий глибокодумно похитав головою:

— Дивна ви людина. До чого ви прагнете? Запам'ятайте: щасливі щастя не шукають, задовольняється тим, що у вас є. Пристосовуйтеся! Беріть світ таким, яким він є. Така моя філософія.

— А хіба не розумніше буде, — спитав перший, — трошки попрацювати й поробити ліжка більшими? Я особисто маю намір зробити собі більше ліжко.

— Ви непрактичний мрійник, — сказав другий філософ. — Навіщо вам ця морока? Насамперед вам доведеться рубати дерево, пиляти його на дошки, збивати цвяхами і робити біс його знає, що ще...

— Все це так, — сказав перший. — Та коли треба, то треба. Коли я цього не зроблю, мені буде погано спати.

— Це, звичайно, добре, що у вас є утопічні мрії, — похвалив його філософ-консерватор. — Але спробуйте здійснити їх. На вас може впасти дерево. Ви позаганяєте в пальці снамки, не попадете молотком по цвяху й пораните руку.

— Думайте, як хочете, — сказав перший. — Щождо мене, то я маю намір здійснити те, що замислив. Він узяв сокиру і почав зрубувати дерево.

Другий філософ роздягнувся і занурився в холодну воду. Він так цокотів зубами, що привернув увагу першого філософа.

— Ви що, здуріли? — спитав той.

— Анітрохи, я укорочую себе, — відповів другий. — Від холодної води я до вечора буду такого росту, що зможу спати на короткому ліжку.

Другий філософ тільки добре застудився, але меншим не став. Тоді він, щоб виправдати свою поведінку, сів писати трактат про користь од незручностей. А по заході сонця він підійшов до першого, який забивав останній цвяк у нове ліжко.

— Я вже обміркував, — сказав він, — і вирішив одрубати собі ноги. Вони в мене однаково хворі, а без них я напевне умощуся на ліжку.

— То візьміть сокиру, — відповів перший.

Консерватор підкотив холоші, поставив ногу на колоду, замахнувся сокирою і... передумав.

— Якщо бог хоче, щоб я страждав, — сказав він, — то навіщо я перечитиму його волі?

Пізно вночі страдник розбудив працюючого філософа.

— Мені, — сказав він, — не подобається те, що ви, комунисти, дбаєте лише про себе. От ви — як ви можете спокійно спати на цьому великому зручному ліжку, коли я, ваш співвітчизник, лежу немов у колодах?

— Лягайте разом зі мною, — сказав працюючий, — і перестаньте снитися.

Консерватор переліз до нього, випростав ноги й полегшено зітхнув. Але перед тим, як заснути, сказав:

— Якщо ви хочете піймати мене на свій пропагандистський гачок, то краще і не намагайтесь. У мене своя голова, свої ідеї, і я не дозволю, щоб хтось динтував мені. У всякому разі, це ліжко до ранку, мабуть, розпадеться. І тоді не кажіть, що я не попередив вас.

Переклад з англійської
Г. ТИТЕЛЬМАНА.

(Газета «Уоркер», Нью-Йорк).

Представники західних держав у підкомітеті по роззброєнню відмовляються від своїх попередніх пропозицій про скорочення озброєнь.

Мал. К. АГНІТА

Виносять резолюцію.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Видай, будь ласка, довідку такого змісту: «Цим свідчить, що в Ровенківський районний відділ соціального забезпечення, Ворошиловградської області, потрапив на роботу якийсь бездушний канцелярист-чинуша». Правда, ми це й самі добре знаємо. Але в Ровенках на слово не вірять, там обов'язково вимагають офіційну довідку з штампом і печаткою.

Отой «якийсь бездушний канцелярист-чинуша» змусив старого шахтаря пенсіонера Г. Ф. Боровського їхати за сто кілометрів у Сталіно по довідку, в якій свідчилося б, що професії коногона і плитового (він колись працював за цими спеціальностями) дійсно зв'язані з підземною роботою в шахті.

Як бачиш, Перче, чинуша-канцелярист відрізняється від підземного робітника ще й тим, що він не тільки працює на поверхні, а й дуже поверхово ставиться до своїх службових обов'язків.

П. ЛИТВИНЕНКО.

ДОЧУМАКУВАВСЯ

Хто не знає чудесну пісню про того чумака, який пропив волю, пропив вози, пропив ярма, ще й занози, словом, все своє добро пропив!

Та мало хто знає, що той чумак-гультай — невинна дитина, якщо порівняти його з керуючим другим відділком радгоспу «Чаплинський» (на Херсонщині) Лушниковим Михайлом Микитовичем.

Невідомо, чим керувався цей керуючий, але за короткий час він набрав у крамниці горілки на 3 тисячі карбованців. Поскілки ж гроші легше пропивати, ніж заробляти, то Михайлов Микитовичу довелося добре поміркувати над тим, як борги покрити. І викрутився так.

Для відділку було придбано зброю й іншого дрібного господарського добра на три з половиною тисячі карбованців і передано в крамницю у вигляді натуральної плати за горілку.

Отож, якби довелося про Лушнікова пісню співати, вийшла б вона приблизно такою:

Гей, п'є Лушников горілочку:
Против хомути й упряж,
Против недоуздки й нагрудники,
Против шлеї і навіть вила й лопати!

Скажуть, може, що таку пісню важко співати. Але то нічого: як доберуться до Лушнікова, то він ще й не такої заспіває.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

У торговельній сітці Великомоштівського району не можна купити ні чорнила, ні пера, ні олівця, ні учнівського циркуля, ні зошитів для учнів молодших класів теж немає.

Просили, просили ми голову райспоживспілки тов. Когута, та нічого не допомогло. Недавно оце спробували його налякати:

— У «Перець» напишемо, — кажемо йому. А він очі хитро примружив та й питає:

— Як же ви напишете, коли чорнила немає? Чим ви напишете, коли пер немає? На чому напишете, коли паперу немає? Спитав так, та як зареочеться. От дотепний чоловік! Такому місце тільки в «Перці».

Б. ШИМАНСЬКИЙ,
директор Деревенської школи.

Львівська область.

— Громадяночки! Кербуд питає, де поставити аптечку...

ЛІСОВА БУВАЛЬЩИНА

Нам подзвонили:
— Знайдено шоденника, — гукав хтось у трубі. — Чи не можна в Перці надрукувати про це об'яву? Може, відгукнуться власник.

На наше прохання шоденника надіслали до редакції. Ми ознайомилися з його змістом. Виявляється, що це не шоденник, а щонічник; бо пишеться в ньому тільки про нічні події. Початку в щонічнику немає, кінця — теж. Є середина. І це, здається, саме та золота середина, яку не гріх виставити напоказ.

Отож — читайте:

«...Ні, не на такого дурня напав! Ділити — так почесному. А то, мовляв, Студинський — начальник лісосідільниці, так йому більше дай. Ні, дружище! Як за шкірку візьмуть, — всім нарівно дадуть. Значить, і ділити виручку треба нарівно».

6 листопада 1956 р. Трохи моторошно. Поговорюють, що зав котлопунктом Крюков і завскладом Дражинець бачили, як ми вночі з станції Кваси погнали «наліво» дві машини з деревиною. Щоб часом не продали нас, паскуди..

9 грудня. Сьогодні вночі, о 1 годині 45 хвилин, нашого «Студебекера» ТЦ 45-26, завантаженого «лівим» товаром, перестрів шофер Ясинського ліспромгоспу С. В. Янголюк. Обережність і ще раз обережність! Так і засипатися можна.

11 грудня Опівночі лісовозом в'їхали на подвір'я майстра Шушмана. Дешо у нього скинули, а 6 колод повезли на склад, щоб Дражинець підписав вивозний ярлик. Відмовився. От падлюка!

14 грудня. Федюк на своєму «ЗІС-150» вивіз з ст. Кваси маши-

ну дров. Цей — молодець! Не попадеться.

18 грудня. Увечері трактором завезли в Кивелів забудівнику Яремчукові дві колоди. Міг би і більше заплатити.

6 січня 1957 р. На Кивелівській лісосідільниці не видно живої душі. Воно й зрозуміло: завтра вихідний день. Скориставшись нагодою, швиденько навантажили машину лісом. Цілу годину умовляли лісника Копилюка, щоб підписав вивозний документ. Впертий, як бик. Плюнули і без документа виїхали. Не вперше.

9 січня. Пощастило завскладом Подинському! Викрутився. А міг погоріти на пні. Хіба ж так роблять: продав Дежиницькому дві автомашини лісоматеріалу, а той на весь район роздзвонив. А коли перевірили у Подинського склад — 300 кубометрів лісу бракує. Теж робота! Не міг завчасно покрити нестачу. Добре, що у начальника лісосідільниці Студинського жижки затрусилися — злякався, що Подинський може його засипати, постарався, щоб справа до суду не дійшла.

30 січня. Машинною ТЦ 45-26 підкинули ще трохи лісу майстрові Шушману. Студинський чогось дметься, — все йому, дідькові лисому, мало... Правда, і ділиться є з ким: майстри Шушман і Пасічник, технічний керівник Левіцький, прийомщик Довіряк — всі в руку заглядають. Ну, шофери Скорейко і Федюк — само собою. Хлопці стараються, ночей не сплять. На них все діло держиться!

6 лютого. Вчора вночі мало не вплили. Вибралися з двома машинами лісу на шосе і наскочили на мільйонера. Слава богу, не автоінспектор. Попросив, щоб йо-

го підвезли. Ну, розуміється, охоче взяли в кабину.

9 лютого. Сьогодні вночі ми вивез...»

На цьому і обривається щонічник.

Публікуючи його, ми маємо надію, що ним у першу чергу зацікавляться керівники ліспромгоспу № 17, тресту «Станіславлісгаз», який міститься у Рахівському районі на Закарпатті.

Здається, що вони знають Студинського та іже з ним.

Б. ГРИГОРЧУК.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Ось уже скоро рік, як правління Баштанської райспоживспілки жваво листується з Одеським фабрично-меблевим комбінатом. Тема листування — дзеркала до шаф. Шафи нам комбінат відвантажив ще в травні минулого року, а от про дзеркала забув. Ждемо ми їх, ждемо. Уже всі жданники поїли, а дзеркала до нас не приходять. Зяють шафи дірками. А чим їх задулиш? Не листами ж з комбінату, в яких розповідається історія того, як наплутали на комбінаті й заслали наші дзеркала кудись у Болград чи в Березівку...

Чи немає в тебе, Перче, такого чарівного дзеркала, в якому б директор комбінату т. Лихнев побачив, хто і куди заслав наші дзеркала?

Н. КАРПЕНКО.

голова правління Баштанської райспоживспілки.

Миколаївська область.

Гей, сидять у міністерстві,
як царьок без корони,
Сам начальник пожежної охорони.
Площа кабінету майже безмежна —
Розвернутися може машина пожежна.
Має він заступників з секретаршою,
Інструкторів має — молодшого
І старшого.

А ніжче трести.
І там є начальники,
Про пожежну безпеку палкі піклувальники.
В яких не радить гратися з «жізжею».

А при кожній тресті/ській персоні
Є інструктор по пожежній охороні.
Строчать накази вони й повеління
В будівельні свої управління
І кожне нагадує й застереження,
Що без диму вогню не буває.
В управліннях тих теж є начальники —
Про пожежну безпеку піклувальники.
Вони приймають депеші й телеграми
Та керують своїми сторожами.

В міністерстві начальники сидять не марно.
З трестів начальники викладає регулюю.
Заходять начальники в кабінет юрбюро,
Про тридцять п'ять папок привозять з собою.
А в тих папках — лад і культура,
Пожежних справ «номенклатура».
Різноманитя паперова продукція:
Директиви, положення, накази, інструкції,

ЛЮБИЙ ПЕРЦЕ!

Ти, мабуть, не раз чув таку загадку: «Без вікон, без дверей — повна хата людей? Її навіть малі діти легко відгадують. А от нам, жителям села Мишківці, Андрушівського району, ця загадка завжди багато прикресить. Саме в такому становищі опинився наш сільський клуб. До кого ми тільки не зверталися, щоб нам допомогти придбати вікна і дверні деталі для закінчення спорудження клубу: і в Житомирській області, і в Міністерстві культури, і в Міністерстві міського і сільського будівництва УРСР. Ситуація з нашого клубного вікна ми побачили чимало, а от результату поки що не видно.

Можливо, нам тек і доведеться відкрити клуб про закінчення дверей?

О. ДВОРЕЦЬКИЙ,
голова сільської Ради.

Андрушівський район,
Житомирської області.

РУБАЙСЯ, ДЕРЕВО...

Хороший ліс в артілі ім. Івліва, Гоголівського району на Полтавщині. Полезахисні!

Такий ліс і в звіті густий та великий — 235 гектарів! І в натурі його не зразу оком окнеш.

А от голові артілі т. Павлюку цей ліс не до серця. Морозом багатий з ним. Доглядай. Підсаджуй. Охороняй. Дотримуй якоюсь спеціальним режимом...

Ні, це не для Павлюка. Він вважає, що кривого дерева в лісі найбільше. А коли найбільше, то хай його сокира візьме!

От вона його і взяла — 193 кубометри дров лише за 1956 рік самовільно нарубано у колгоспному лісі. І худоба потравила 15,5 гектара молодих насаджень.

Чимало взяла сокира в колгоспному лісі й у першому кварталі цього року.

Ціораз колгоспний ліс. Полісся!

А голові артілі т. Павлюку бай-бадже. У ліс, каже він, дров не возять.

Також сокира в колгоспному лісі. Також її примовляє: «Рубайся дерево кривіє і правіє!»

К. ВАХНІЙ,
інженер лісового господарства.

ЗРАДІЛА!

«Пішла, покинула! О, де ви, каблучки?» — У кожній вірші він голосить ревно.

Не знаю, як дівчата та жінки, А муза зрадила йому напевно.

М. ДАНЬКО.

м. Івлів.

ЧОГО ВОДА КАЛАМУТНА?

Іван Іванович Панченко кликнув якоюсь своїм підлеглим і мовив:

— Ой ви, хлопці, добрі молодці! Пиймайте мене риби на юшку.

Хлопці молодці не забарилися, до річки поїхали, і хоч ноги у холодній воді замочили, а риби наловили.

Заходився Іван Іванович варити юшку; вкинув у казанок з рибою цибулину й перушку, додав лаврового листу й перцю. Поки страва варилася, сидів і облизувався... Аж ось і вариво вже готове. Та не встиг Іван Іванович висорбати першої миски, як враз його закінчили, а животі немов списалися за колоду, руки й ноги похололи.

— Отруївачі! — закричав юшоксорбайло — Що за рибу ви мені підсадували?

Насилу відкачали Івана Івановича Панченку.

Правда, жалю його? Так хороше усе почалося, а чим скінчилося того. Та не поспішайте виявляти своє співчуття, краще прочитайте листа, який надійшов до редакції.

«Шановний Перце! Допоможи нашому горю. Пишуть тобі мешканці села Ново-Архангельськ, Кировоградської області. Понюхайте, тобто, що нам зовсім неможливо жити біля річки Синюхи, яка протікає через наше село. Яка ж причина? Ярошівський цукрозавод (той, що в Шполянському районі на Черкащині) кожної осені отрує воду в річці Велика Вись, а та вода потім тече в річку Синюху. Псує воду і маловисміяний цукровий та спиртовий заводи.

Рибки ті приїхав до нас, то побачив би, що риба тікає на... береги. Скільки її пропалає в що пору! І це вже не один рік, і не два тече десь, і ніхто не звертає уваги.

Просимо тебе, Перце, допоможи нашому горюнку.

14 підписів»

А тепер скажемо, що директором Ярошівського цукрозаводу працює т. Панченко — отой самий, якого від юшки закінчили.

Ну, як тепер — жаль вам його? Чи, може, інші почують виникають?

Одна біда не йде — вона й другу за собою веде. Худоба колгоспів, що розташована на берегах Синюхи, не може з річки напиться. Реветь воли, хоч і ясла повні, бо ж нема чистої води.

Не одні Новоархангельці непокоїться — з усіх кінців України подібні сигнали йдуть.

Колієй рибки Песол ставилася і своєю зовнішньою красою і внутрішнім змістом, тобто — рибкою. Гай, гай, — за волюю її слава пішла Кожного року у ціл річці лузге риб'ячий мор. Песоло ошнієї води Сумської міської каналізації і підприємства Ізду у Песол. А ніжче Сум Низівський цукрозавод (Краснопольський район) зливає в річку свою отруту, а ще ніжче — Бузьдільський спиртзавод (Львівський район) такої ж отрути додає.

Ну як може біда риби витримати таке чатування? Не тільки якась там півлічка, щука захиляється, книсю просить.

Погані слани завжди на Сумщині і Північноукраїнській та Правдинській цукрозаводи. Вони теж добре воду каламутять.

А що робиться в оспіваний Неумем-Львівчик поетичній річці Росі? Риба гинє, раки світ за очі тікають.

Серед багатьох підприємств-отруйників, що стоять на берегах цієї річки, можна назвати і Погребинський цукрозавод. Він теж з року в рік воду в Росі псує.

— Тьютю, тьютю, де це ви настріляли стільки лисець!?

Ми назвали лише кілька заводів-риботоргів, а їх же ой, як багато! Що ж робить «Хрогочуцько», щоб не завдавати такої великої шкоди природі?

Дещо робить, але більше папірцями перестріляється. Головний інженер цієї величезної установи т. Хейзе, написав офіційного листа, в якому запевняє, що на Північноукраїнському і Правдинському цукрозаводах у 1957 році «були проведені необхідні заходи, щоб неочищені воли не скидалися у виробничий водопілля».

Та ось оштрафували (за забруднення водопілля) головного інженера Північноукраїнського заводу т. Думанчука. Той за папір і вострачню послані т. Хейзе: «Ми просили коштів і матеріалів на очисні спорудження. Нашу просябу не задовольнили. Якщо «Хрогочуцько» і Сумський цукротрест нічого не роблять, то що я можу зробити?»

От вам і необхідні заходи. За листування показує: якщо якась рибка і вилзла, то нехай вона буде й золотом — загине. Отруять її ввесні цукровники.

— Збудувати на Погребинському заводі очисну систему! — Таке категоричне рішення прийняли у 1953 році. І вийшло до роботи. Не минуло й двох років, як «Хрогочуцько» вже розорився. Потім згадали, що для відплатників треба відвести площу з земельного майдану сусіднього колгоспу. Пішла справа до Міністерства сільського господарства УРСР. Ходить вона там уже третій рік, все оформляється та переоформляється.

Жди, рибко, жди, волі й корови, чистої води в річці Росі!

Тече чорнило по папераш, тече вода каламутна у великих і малих річках... Херсонський

Мал. Л. БОПКА

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Директор семірічної школи с. Хутірського, Оболонського району на Полтавщині, Мороз виробив прищипаний вишневий садок. Про цей обурливий факт розповідає в замітці «Теорія і соціяра», вийшовшій у № 1 журналу.

Після виступу Перця на Мороза наклали адміністративне стягнення і зобов'язали насадити нові дерева.

★ «За власним бажанням...» — під такою назвою у «Перці» № 1 було надруковано фелетон про те, що великий директор Я. М. Будицький порушив трудове законодавство і звільнив з роботи диспетчера МТС Я. Т. Олійника в замітці «Як поведомити сільськогосподарського обкому КП України, т. Олійника О. Ф. поновлено на попередній посаді».

★ У тому ж номері журналу, у фелетоні «З ромахою» розповідається про те, що голова колгоспу ім. Калініна, Лозівсько-Олександрійського району на Коршівщині, Горбанюк П. Ф. отримав з банку кредит на будівництво коринника, а придбав за ті гроші автомобіль «Победа».

Загальні збори колгоспників, обговорили фелетона й зобов'язали правління колгоспу машину продати, а гроші повернути на завершення будівництва коринника.

★ Головоначальник Міністерства культури УРСР ще в 1955 р. об'їждив виділені Дашівському сільському клубові (Винницького району, Хмельницької обл.) 300 стільців, але обидинок тих і не винював. Про це писалося в замітці «Б чи немає?» в № 1 журналу.

Начальник Головного управління Міністерства культури УРСР т. Чорнорик повідомив, що для Дашівського клубу існує спеціальний обслуговуючий ремонтцех з амортизацією 300 стільців. Клуб одержав їх у II кварталі цього року.

★ У тому ж номері журналу було вміщено замітку «Специаліна» про бюрократичну тяганину в Луцькому будівельному управлінні з виданню робітникам спеціаліду.

Завідуючий відділом вугільної промисловості Ворошиловградського обкому КП України т. Баканій повідомив, що тепер спеціаліду видастись робітникам за підписом однієї особи.

★ У фелетоні «Горю з напустою» («Перець» № 2) писалося про те, що правління Дорогобуйського обласного комітету ДТСААФ Павлов прочитав колгоспникам лекцію про важливість колгоспного господарства. За самовільний виступ у публічному місці, сповненому рибками, лісничий, передав обкому ДТСААФ ноталку на Павлова адміністративне стягнення і поновив його на попередній посаді.

★ Читачі журналу написали нам листа про те, що вчитель Винницької школи (Винницького району, Львівщині) Стефанів М. І. бувши п'яним, постріляв у рушничі поранити у носу 14-річного хлопця.

За хуліганський вчинок Стефанова М. І. засуджено до 4 років ув'язнення.

★ Перець одержав листа від мешканців райцентру Козів (Тернопільщини), в якому повідомлялося про незадовільну роботу та аморальну поведінку директора районного будинку культури Воронина. Фамілія, наведені у листі, ствердилися. Воронина з роботи знято.

★ До редакції надійшов лист про грубу й нетактовну поведінку директора Ярошівського спиртового заводу Григор'єва.

Завідуючий промислово-транспортним відділом Чернівецького обкому КП України т. Богданов повідомив редакцію, що Григор'єва, який самоцілюється себе серед колективу заводу, з роботи знято.

нафтопереробний завод неочищені технічні води спускає в річку Веречина, звідки вони течуть у річку Кошеву, а потім у Дніпро. Щороку завод виливає 7 мільйонів кубометрів шкідливої води. Морє! У Веречині з давніх давен нереститься сазан. Тепер він і носу туди не поклав. Омертвіли нерестові площі! Що там по сазана говорити. У таких водах акулка б дуба вірзала!

Колійний директор заводу т. Ветров і головний інженер т. Нефедьєв за забруднення річок сирани штрафні платили... звичайно, з державної каси. Новий директор т. Демидов поїхав до Києва, крім крапів плати, ні чортів не брився за спорудження очисної системи.

Хоч зраділа, але було, що на керівників підприємств натиснуто: «Що ж ви за люди такі, кажуть їм, — де ваша душа, що ви все живе у воді труїте?»

Тоді вони, як то мовиться — догори очима, до землі плечима, починають скаржитися: «Нічого зробити не можемо, асигнувань не дають».

За всіх не скажемо, а от керівникам заводу «Запорізьсталь» торік дали міністрів і наказали, щоб за піпругою вони збудували і вдали в експлуатацію шлакозбирач, щоб не забруднювали більше Дніпра.

На заводі будівництво шлакозбирача почали, та небагато утіли. Як і раніше, невеликий краєвиди негроби Дніпроцю. Не блякати, вези котять там Дніпро, а томо-Сирі... Таку «хімічестку» робить завод «Запорізьсталь», якому мільйони будівлі відпущено.

І хоч ті хвилі темні, а кожному ясно, що в них тече все живе. А вони ж котяться аж до Кавказького моря.

Ні, не входить на об'єктивні причини гріх переказати. Відомо, що багатьом підприємствам виділяють великі засоби на будівництво очисних споруд. Але ж отрутаві ще думують так: перетереться, переметься та й так минеться. Ми за природу, моваля, не в олії!

Скажемо про Міністерство промисловості продовольчих товарів УРСР. Густа в нього сітка підприємств, і асигнування на будівництво очисних споруд величезні. Але ж щороку з них використують лише четверту частину. Звичайно, куди легше забруднювати водопілля, — тут великого розуму не треба, — ніж будувати.

Міністерство вугільної промисловості і чорної металургії УРСР теж систематично не використовують коштів, асигнованих їм для того, щоб вони не плондарували красу ріки і озер.

А та краса так в'яне, що боляче дивитися. Донбас! такі колись хороші річки, як Кальміус, Кривий і Казенний Горічч, Кринка, Бахмутка, Луганка і багато інших, перетворилися на стічні канали.

Навіть Північний Донець так забруднюється, що сам уже чистої води простві.

Досі було так, що підприємства водопілля забруднювали, а їхні керівники очолює штрафні платили... за разукон держави. Цей «підпис» приходить нічесь. Усеж, хто думає, що він за нашу природу не в олії, нехай запам'ятає: не перетреться, не переметься і не минеться!

Лаврін ГРОХА.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

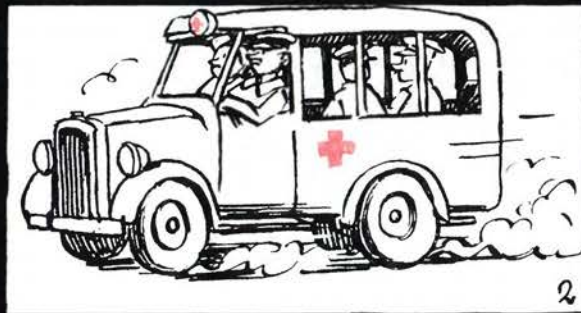
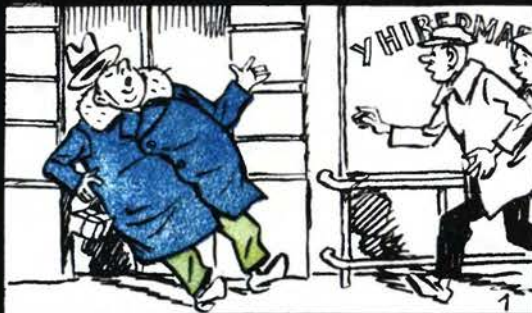
Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видання «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Кожубинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Периодичність ціна 2 крб. на місяць. Журнал «Перець» № 7 (354) (на українському мові). Підписано до друку 27.III. 1957 р. Папір 70х108/8—0,75 палк. варт. 2,05 друку. арк. БФ 05960.

Друкерія видавництва «Радянська Україна». Київ, Прокопівська, 59. Зам. 1494. Тираж 175.000 прим.

Відсканував О.Песиків, опрацював О.Лебедєв для спільноти: <http://perec-ua.livejournal.com/>

Люди
стало
погано...

... А люди, виходить, і не було.
Виявився справжній спекулянт!